

(Μυριόφ.) Κέρκ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Προπ. (Κούταλ.) Σῦρ. κ. ἀ.: *Γυναῖκα ἄβγαλιτη* Κρήτ. *Κωπέλλα ἀνέβγαλιτη* Ἀνδρ. Σῦρ. *Ἀβγαλιτ' ὄ'ναῖκα Ζαγόρ.* *Προμα ἀνέβγαλιτο* (παρθένος μὴ ἐξερχομένη τοῦ οἴκου ἔνεκα τῆς αὐστηρότητος τῶν οἰκογενειακῶν τῆς ἡθῶν) Ἀρκαδ. *Ἀβγαλιτες κόρες* Κέρκ. Συνών. *ἄβγαστος* 2. β) Φίλος τῆς μοναξιάς, ἀκοινώνητος Κυκλ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τρίπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Ὁ ἔχων περιορισμένην τοῦ νοῦ ἀνάπτυξιν, ἀπειρος τῶν πραγμάτων τῆς κοινωνίας, ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος, ἀπολίτιστος Θράκ. (Αἰν.) Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Τριφυλ. κ. ἀ.) Πόντ. (Οἶν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λιδορ.) κ. ἀ.: *Εἶνι ἀνέβγαλιτος ἀνθρονπος αὐτός* Αἰτωλ. *Ἄς τον αὐτόν, εἶναι ἄβγαλιτος* Αἰγ. Ἀρκαδ. *Ἀνέβγαλιτη γυναῖκα* Λιδορ. *Κουρίτ' ἀνέβγαλιτον* Κυδων. 2) Ὁ μὴ ἔχων λεπτήν ἀνατροφὴν, ἀνάγωγος, ἄτακτος Πόντ. (Οἶν.)

άβγαρέα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) *άβγαρεά* Β. Εὐβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άβγ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-αρέα*, ἡ ὁποία ἀπεσπάρθη ἐξ ἄλλων ὄν. Πβ. *καρέα - καρεά*, *λυγαρέα - λυγαρεά* κττ.

1) Τὸ δένδρον ὃ αὐτὸς ἡμερος (*sorbus domesticus*) τῆς τάξεως τῶν μηλοειδῶν (*romaceae*), παράγουσα φρούδια καρπούς. Συνών. *ὄββο*, *σκαρονχεά*, *σουρβεά*. 2) Τὸ ξύλον τῆς ἄβγαρέας χρήσιμον εἰς τὴν τορνευτικήν. [**]

άβγαρη ἡ, Θράκ. (Αἰν.)

Ἴσως ἐκ τοῦ πληθ. τοῦ οὐσ. *άβγαρέα*.

Ὁ καρπὸς τῆς *άβγαρέας*. [**]

άβγαρίνα ἡ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άβγαρέα*. Διὰ τὴν κατάλ. πβ. *ἀμπελίνα*.

Τὸ φυτὸν μανδραγόρας ὁ φαρμακευτικὸς. Συνών. *άβγουνδεά*. [**]

***άβγασμα** τό, ὠβασμαν Πόντ. (Χαλδ.) ὠβγασμαν Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **άβγάζω*. Τὸ ὠβασμαν παρὰ τὸ ὠβάζω.

Τὸ γεννᾶν ψά, ἡ ψοτοκία ἐνθ' ἀν.: *Τὰ κοσσάρας ἐκόπαν ἀσ' ὁ ὠβασμαν* (αἱ ὄρνιθες ἐκόπησαν ἀπὸ τὸ ὠβ., ἦτοι ἔπαιψαν νὰ γεννοῦν) Χαλδ.

***άβγάστικος** ἐπίθ. ὠβάστικος Πόντ. (Ἀργυρούπ.)

Κατὰ τὴν ἐτυμολογικὴν σειρὰν *κλέφτω - κλέφτης - κλέφτικος* κττ. ἐσχηματίσθη καὶ τὸ ἐπίθ. τοῦτο κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. **άβγάζω*.

Ἡ πολλὰ ψά γεννώσα, πολυτόκος: *ὠβάστικον κοσσάρα* (ὄρνις).

άβγαστος ἐπίθ. Θράκ. (Μυριόφ.) *ἀνέβγαστους* Λέσβ. *ἀνέβγαστους* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερετ. *ά-* καὶ τοῦ ρ. *βγάζω*.

1) Ὁ μὴ ἀποδημήσας ποτέ, ἀλλὰ διαρκῶς μένων ἐν τῇ πατρίδι Λέσβ. 2) Ὁ μὴ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μένων ἐν αὐτῇ, ιδίως ἐπὶ γυναικὸς Θράκ. (Μυριόφ.) Λέσβ. Συνών. *άβγαλιτος* Β 1.

***άβγάστρια** ἡ, ὠβάστρια Πόντ. (Χαλδ.) ὠβάστρια Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Χαλδ.) ὠβγάστρια Πόντ. (Τραπ.)

Κατὰ τὸ ἐτυμολογικὸν σχῆμα *κλέφτω - κλέφτρια* κττ. παρήχθη κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ **άβγάζω* τὸ **άβγάστρια*. Διὰ τὴν κατάληξιν *-τρια - τρια* ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 183 κέξ.

1) Ἡ πολυτόκος, ἡ πολλὰ γεννώσα ὄρνις Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): *ὠβάστρια κοσσάρα* (ὄρνις) Κοτύωρ. Χαλδ. *Παιδολογῇ ἄμον κοσσάρα ὠβάστρια* (γεννᾷ ὡς ὄρνις ὠβ., ἐπὶ γυναικὸς πολυτόκου) Χαλδ. 2) Μεταφ. γυνὴ ἀνήσυχος, ἀεικίνητος (ὡς ἡ μέλλουσα νὰ γεννήσῃ ὄρνις ἀναζητοῦσα φωλεὰν ἢ μέρος κατάλληλον πρὸς τοῦτο) Πόντ. (Κοτύωρ.) 3) Μία τῶν δέκα ὑποδιαίρέσεων τῆς παιδείας *λίντιζα* (*πεντιόβολα*), καθ' ἣν καταθέτουν εἰς τὴν γῆν τρία σφαιρίδια, δύο δὲ ἄλλα κρατοῦν εἰς τὴν χεῖρα, ἀναρρίπτοντες δὲ τὸ ἕτερον τούτων, μέχρις ὅτου κατερχόμενον πιάσουν αὐτό, ἀνταλλάσσουν τὸ ὑπολειφθὲν εἰς τὴν χεῖρα μὲ ἐν ἀπὸ τὰ κατακείμενα τρία, τοῦτο δὲ ἐπαναλαμβάνεται τρίς (ἢ λ. μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν ταύτην πιθανῶς ἐκ τοῦ ὅτι καθὼς εἰς τὴν φωλεὰν τῆς ἐπιτόκου ὄρνιθος ἀφίνομεν πάντοτε ἐν φόν δια νὰ προσελκύεται αὐτὴ καὶ νὰ μὴ γεννᾷ ἄλλαχού, τοιοῦτοτρόπως καὶ κατὰ τὴν παιδείαν ταύτην ἀναλαμβάνοντες ἐκ τῆς γῆς ἐν τῶν κατακειμένων σφαιριδίων ἀφίνομεν ἐκάστοτε τὸ εἰς τὴν χεῖρα εὐρισκόμενον) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

άβγάτα ἡ, Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Πληθ. *άβγάτες* οἱ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. *άβγατίζω*. Περὶ τοῦ ἐκ ρ. σχηματισμοῦ ὄν. ἀφηρημένων παροξυτόνων εἰς *-α* πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

1) Ἡ αὐξήσις ποιμνίου διὰ τῆς ἐκάστοτε προσθήκης τῶν γόνων Στερελλ. (Ἀκαρναν.): *Πόσ' άβγάτα ἔχ'τι αὐτὰ τὰ τρία χρόνια*; 2) Πληθ. παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖκται ὑπερπηδοῦν ἓνα ἐξ αὐτῶν διὰ κλήρου ὀριζόμενον καὶ κύπτοντα, ἐνῶ τὸ ὕψος τοῦ κύπτοντος εἴτε ἡ ἀπόστασις, ἀφ' ἧς τὸ ἄλμα, *άβγατίζει*, δηλ. αὐξάνει καθ' ὅρισμένον μέτρον τρίς. Ὁ ἀποτυγχάνων καταδικάζεται νὰ κύψῃ ἀντὶ τοῦ πρώτου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἀθῆν. Συνών. *άβγατιστής* 2, *άβγατιστή* (δι' ὃ ἰδ. *άβγατιστός* 1 δ), *άβδελλίτσα* 2, *άγγελος - άρχάγγελος*, *έλαιά*.

άβγατένω Ζάκ. Κεφαλλ. Μέγαρ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεγαλόπ. Πάτρ.) κ. ἀ. — ΓΜελισσιώτ. Θυμιούλ. 30 *άβγατένω* Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἀ. *βγατένω* Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άβγατίζω* μετασχηματισθὲν κατὰ τὸ συνών. *πληθένω*. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 294 κέξ.

Α) Ἀμτβ. 1) Αὐξάνομαι, πληθύνομαι Μέγαρ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. Πάτρ.) κ. ἀ. — ΓΜελισσιώτ. ἐνθ' ἀν.: *Ἀβγατένει τὸ ρύζι* (ἦτοι πληθύνεται βραζόμενον) Μέγαρ. *Ἀβγατένει τὸ νερό* Καλάβρυτ. *Όταν κυνηγᾷς τοῖς έλαιῖς άβγατένοννε* (δηλ. γίνονται πολλοί, ὅταν ἐπιμελῆσαι τῆς συχνῆς συγκομιδῆς) Παξ. || Ποίημ.

Κάθε μέρα ποῦ περνᾷ οἱ *πίκρες* μ' *άβγατένονν* ΓΜελισσιώτ. ἐνθ' ἀν. 2) Προκόπτω, προοδεύω Ζάκ. Κεφαλλ. κ. ἀ.: Παροιμ. φρ. *Δούλενε νὰ ζῆς καὶ κλέφτε ν' άβγατένης* (ὅτι διὰ μὲν τῆς ἐντίμου ἐργασίας μόνον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα δύναται τις νὰ πορίζεται, διὰ

δὲ τῶν κλοπῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ νὰ συναγάγῃ πλοῦτον) Κεφαλλ.

Β) Μετβ. 1) Αὐξάνω, πολλαπλασιάζω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν. (Μάν. Μεγαλόπ.) κ. ἄ.: Χριστὸς ἀφέντ'ς νὰ τ' ἀβγατέν' κὶ νὰ τὰ πληθέν'! (εὐχὴ ἐπαίτου) Ἀδριανούπ. 2) Συνδέω δύο ἀντικείμενα πρὸς αὐξησιν τοῦ μήκους Ἦπ.: Ἀβγατένουν δὐὸ τριχίς κὶ ρίχτουν τοῦ γ' βᾶ (κουβᾶ). Πβ. ἀβγατίζω.

ἀβγατερός ἐπίθ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω-ἀβγατῶ κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -ερός καὶ τὰ ὁμοίως ἔκ ρ. παραγόμενα, ὡς θλίβω-θλιβητερός, κόφτω-κοφτερός κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθη-νᾷ 29 (1917) 205.

Ὁ αὐξανόμενος, ὁ πληθυνόμενος, συνήθως ἐπὶ τροφῶν αὐξανομένων ἐν τῇ βράσει κατὰ ποσότητα ἐνθ' ἄν.: Ρύζι ἀβγατερό, φασόλια ἀβγατερά κτλ. Καλάβρυτ. Αὐτὸ τὸ φαεὶ δὲν εἶναι ἀβγατερό Κεφαλλ. Συνών. ἀβγατισιάρης, ἀβγατιστερός, ἀντίθ. ἀβγάτιστος.

ἀβγατίδι τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) κ. ἄ. ἀβγατίδ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ίδι κατὰ τὰ πολλὰ ἐξ οὐσιαστικῶν παράγωγα. Πβ. τὰ ὅμοια πριονίζω-πριονίδι, σκουπίζω-σκουπίδι κτλ.

1) Πρόσθετον τεμάχιον ὑφάσματος, διὰ τοῦ ὁποίου συμπληροῦται ἢ προσανξάνεται τὸ ἔνδυμα Ἀθῆν. Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἄ.: Τὸ σκουτὶ ἔχει ἓνα ἀβγατίδι Σουδεν. Θὰ βάλῃ ἓνα ἀβγατίδι 'ς τὸ ροῦχο, γιατί ἐκόντυνε αὐτόθ. Ὅλο ἀβγατίδια εἶναι τὸ φόρεμα Ἀθῆν. Συνών. ἀβγάτισμα 1 β, ἀβγατούδι. β) Πληθ. μικροὶ πρόσθετοι πλόκαμοι ὑπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς φυσικοὺς προστιθέμενοι διὰ νὰ αὐξηθῇ τὸ μήκος αὐτῶν ἀφιεμένων ἐλευθέρων πρὸς τὴν ὁσφὺν Θράκ. (Ἀδριανούπ.).

ἀβγατίζω, ἐβγατίζω Κύπρ. Χίος ἀβγατίζω κοιν. καὶ Κορσ. Πόντ. (Τραπ.) ἀβγατίζον Β.Εὐβ. Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. Σάμ. κ. ἄ. ἀβγατίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀβγακίχον Τσακων. βγατίζω Κρήτ. Κυκλ. (Θήρ. Κύθν. Νάξ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Τῆλ. Χίος κ. ἄ. βγατίζ-ζω Σύμ. βκατίζω Κύπρ. βγαρτίζω Κρήτ. βγατίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀβγατῶ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἦπ. (Κόνιτσ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Πελοπν. (Βασαρ. Λακων.) κ. ἄ. ἀβγατάω Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) ἀβγατάου Ἦπ. (Ἀρτ.) Θεσσ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀφγατάου Θεσσ. βγατάω Πελοπν. (Λακων.) Παθ. ἀβγατίζουμι Ἦπ. Ἐνεργ. μετοχ. ἀβγατίζοντα Πελοπν. (Λεντεκ.) Παθ. μετοχ. ἀβγατιζόμενος Παξ. ἀβγατιζόμενος Παξ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἐκβατὸς γενομένου ἐγβατὸς καὶ περαιτέρω ἐβγατὸς κατ' ἀντιμετάθεσιν γραμμάτων καθὼς καὶ ἐκβάλλω-ἐγβάλλω-βγάλλω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 6 (1909/10) 92 κέξ. Ὁ τύπ. ἐβγατίζω ἤδη παρὰ Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ Στίχοι στ. 176 (ἔκδ. Wagner σ. 69) «ὁ μάστορας ὁ ζαριστὴς πιστεύγει νὰ ἐβγατίσῃ». Ἐν τῷ τύπ. βγαρτίζω τὸ ρ ἐγεννήθη κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ὡς πρὸς μίαν σημ. συνων. ξεβγαρτίζω.

Α) Ἀμτβ. 1) Αὐξάνομαι, πληθύνομαι, συνήθως ἐπὶ τροφῶν κοιν.: Τὸ ρύζι τὸ καλὸ ἀβγατίζει πολὺ 'ς τὸ βράσιμο. Τὸ φαεὶ ἀβγατίζει. Ἀβγατίζει τὸ ψωμί ἂμ' ἀνεβῆ κοιν.

Τ' ἀλεύρι τὸ καλὸ ἀβγατάει Λακων. κ. ἄ. Τὸ φαεὶ ἀβγάτισε σήμερα Φιλιππούπ. Μετὸ λᾶδι ἀβγατίζει ἡ ἀλιάδα (σκορδαλλιά) Ἰθάκ. Ὅταν τρώς κορέας ἀβγατίζει καὶ τὸ ψωμί (ἦτοι ἐπαρκεῖ περισσότερο χρόνον) Παξ. Εἶναι φαεὶ ἀβγατιζόμενο, ὅχι σὰν τὸ κορέας ποῦ χάνεται μέσ' 'ς τὸ τσουκάλι αὐτόθ. Συνών. ἀβγατερό, ἀβγατιστερό, πληθερό. 2)

Προχωρῶ, πηγαίνω καλά, προκόπτω, προοδεύω σύνθηθ.: Δὲ βγατίζει ἡ δουλειὰ Κρήτ. Δὲν ἀβγατίζ' ἡ δ' λειὰ Ἰμβρ. Ἡ δουλειὰ ἀβγατίζει Μῆλ. Ὁ ἀργάτης ἀβγάτισε (ἐπροχώρησεν ἐν τῇ ἐργασίᾳ) Λακων. Πορπατεῖ, ἂμ' ἐν ἡβγατίζ-ζει Σύμ. Δὲ βγατίζει ὁ μύλος (δὲν ἐργάζεται καλά, ἦτοι ἀλέθει ὀλίγον) Κρήτ. Βγατίζει τὸ χωράφι-τὸ κριθάρι (προχωρεῖ καλὰ ὁ θερισμός του) Τῆλ. Βγατίζουν οἱ ἐλαῖες (ἀποδίδουν ἀρκετὴν ποσότητα ἐλαίου) αὐτόθ. Ἐτσι δὲ βγατίζει ἡ δουλειὰ σου Χίος. β) Προχωρῶ περισσότερο ἄλλου, προσπερνῶ Σάμ.: Ἐλα νὰ δοῦμι ποιὸς θ' ἀβγατίσ'. γ) Ἀπρόσ. πηγαίνει καλά, συμφέρει Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.): Δέ με βγατίζει Κρήτ. Δὲν με βγατίν-νει Λιβύσσ. 3) Μεταφ. ἀπαλλάττομαι τῆς δυστυχίας, ἀνακύπτω ἐκ τῆς ἀφανείας, προάγομαι, εὐτυχῶ Πόντ. (Τραπ.)

Β) Μετβ. 1) Αὐξάνω, προσανξάνω, μεγαλώνω, πολλαπλασιάζω κοιν.: Θὰ τ' ἀβγατίσω τὰ χτήματά μου. Ἐφέτος θ' ἀβγατίσω τὴ δουλειὰ μου. Τοῦ ἀβγάτισε τὸ μιστὸ κοιν. Ἀβγάτ'σε τὸν παρὰ τ' Ἰσραελλ. Παρρευτήκαν, ἀβγάτισαν γγόνια καὶ γγόνια! αὐτόθ. Ἀβγάτισα τὸ δρόμο (ἐπετάχυνα τὰ βήματά μου, ὥστε νὰ προχωρῶ περισσότερο) Λακων. || Φρ. Οὐ Θεὸς νὰ τ'ς ἀβγατῇ τ'ν ἱλπίδα! (εὐχὴ) Ἦπ. || Παροιμ. Τὸ καλὸ ἄλογο ἀβγατάει μοναχὸ του τὴν ταγὴ (ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἱκανότητός του εὐδοκίμει) Λακων. || Ἄσμ.

Ποιὸς ἦταν π' ἀναστέναξε, ποῦ στάθη τὸ καράβι; ἂν εἴν' ἀπὸ τοὺς δούλους μου, ρόγα νὰ τ' ἀβγατίσω

Πελοπν. (Αἴγ.) β) Προσφέρω περισσότερα, ὑπερτιμῶ, πλειοδοτῶ ἐν πλειστηριασμῷ κτλ. Β.Εὐβ. Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. κ. ἄ.: Ἀβγάτισε καὶ τὸ πῆρε Θράκ. 'Σ αὐτὸ ποῦ δουνι θ' ἀβγατίσουν γὼ Σάμ. Συνών. ἀπανωβάνω. 2) Ἐπισπεύδω, τελειώνω, ἀποπερατώνω τι Ἄνδρ. Ζάκ. Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Σίφν. Χίος κ. ἄ.: Ἀνηλα πιάσαμε τὴν πλύσι κι ἀκόμα ν' ἀβγατίσωμε! (πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἡρξίσαιμεν τὴν πλύσιν καὶ ἀκόμη δὲν ἐτελειώσαμεν) Ἀπύρανθ. Ἐβγατίσαμε τοσοὶ δουλειὰς αὐτόθ. Θὰ τ' ἀβγατίσωμε σήμερα τὰ οὐκα (ἦτοι θὰ ἀποπερατώσωμεν τὴν συγκομιδὴν τῶν σῦκων) Ἄνδρ. Ἡστρωσέ μου ὁ καιρὸς καὶ βγάτισα (ἐγένινεν ὁ καιρὸς εὐνοϊκὸς καὶ ἐτελειώσα) Νάξ. Ἀλ-λα ποῦ ναι δροσικὸ νὰ τ' ἀβγατίσωμε (ἐμπρὸς τῷ ποῦ εἶναι δροσιὰ νὰ τὰ τελειώσωμεν) Σίφν. Ἐλα, βγάτιζε, κ' ἡβράδγαξε Θήρ. Ἐβγατίσαμε (ἐτελειώσαμεν δηλ. τὴν ἐργασίαν μας) Χίος Κοίταξε ν' ἀβγατίσης μάνε μάνε (σπεῦσε νὰ ἔλθῃς ταχέως ἐννοουμένης ἢ μὴ ἀποπερατώσεως ἐργασίας τινός) αὐτόθ. Ἀβγάτισες τὸ ἡρθε (ἐπρόλαβες νὰ ἔλθῃς) Ἄνδρ. Πβ. ἀβγατένω.

ἀβγάτισι ἡ, ἐβγάτισι Μύκ. ἀβγάτισι Ἀθῆν. Θράκ. Κύθν. κ. ἄ. ἀβγάτισ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω.

1) Αὐξησις, πολλαπλασιασμός Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γ'ροῦνα γι' ἀβγάτισ' (θῆλυς χοῖρος κατάλληλος διὰ πολλαπλασιασμόν τοῦ εἶδους). 2) Αὐξησις τῆς τιμῆς, ὑπερτίμησις τῆς ἀξίας πράγματός τινος, οἷα συνήθως γίνεται ἐν πλειστηριασμῷ Θράκ. κ. ἄ. Συνών. ἀβγά-

